

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébené Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A VILÁGOSSÁG.

»Reád gondolkodom ágyamban.« 63. Zsolt. 1. vers.

Ejjel szobámba egy-két utcai lámpa távoli fénye téved, néha a hold világa; egyik sem ad igazi világosságot. Eszembe juttatja régi állapotomat, amikor hitem csak külsőség, formáság volt; beleszülettem.

Reggel hatkor befűtenek. Kis kályhám ajtaján kiáradó lobogó fény szobám felét megvilágítja. Eltűnődtem mellette, mint küzd az én életemben a világosság a sötétséggel, meleg a hideggel. Közben fölfedezek a szobatető megvilágított részén egy nagy köralakú árnyfoltot; a villanylámpa körernyője veti. Későbbi állapotomat jelképezi ez, mikor már az igazi világosság kezdett derengeni: a bűn, mint élesen kirívó, sötét árny látszott meg az Úrtól kapott világosságban és büntudat, Isten szentségétől való félelem fogott el. Ebben az állapotban azonban, amikor a lélek megalázkodva kiált segítségért: »Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?« — nem késik soká az Ur felelete. Szabadulásom lón: »Hálát adok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által.« Hála, örök hála, hogy bűnömet Isten Báránya, az Ur Jézus szent vérével eltörölte.

Fölkelek. Reggeli világosság van már a szobámban, eltűnt az árnyék. Eltűnt életemből a bűn foltja, az ijesztő árnyék az Ige és a Lélek világosságában. »Báránynak a vére lemosta a bűnt...« »Véredben rejtve én, tiszta s igaz vagyok...« Mintha az Ur sugná a fülembe: »Ne félj! Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.« De felelősséget is ró rám az Ige, ha Vele közösségben élek: »Ti vagytok a világ világossága!« Milyen felséges hivatás! De megalázkodásra is készítet, megláttatja egyre jobban érdemtelenségünket s az Ő segítségére nagyon is rászorult voltunkat. Mert »nálam nélkül semmit sem cselekedhettek«.

„Úgy fényljkék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“

Máté 5, 16.

»Fényljkék a ti világosságtok« — ez a keresztyén élet nagy feladata, »hogy lássák a ti jócselekedeteiteket« — a legszebb munka, »és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat« — a keresztyén élet legmagasabb célja.

Hogy valami világítson, előbb meg kell gyujtani. Mit ért világosság alatt az Ur? A hit, szeretet, remény, imádság — mind mennyi világosság, amit a Szentlélek gyujt meg szíveinkben az Ige által. Benned ég-e már, vagy pedig koromsötétség uralkodik lelkeden? Legyen világosság!

Ha pedig életed egén felragyogott már Krisztus napja, úgy halld meg az Ur szavát: »Fényljkék a világosságod!« Ha az apostolok megelégedtek volna azzal, hogy a hit, szeretet, reménység lángja égett szíveikben s félrevonultak volna Jeruzsálembé, akkor az életük, keresztyénségük által kialudt volna Krisztus lángja ezen a világon. Sötétségben maradtunk volna! De ők magasra tartották Krisztus fátylóját. Bátran tettek biznyságot főpapok, zsidók, pogányok, gúnyolódók és bűnösök előtt. A szeretet áldozatkészségükben ragyogott: mindenük köz volt, szűkölködő nem találatott közöttük; betegeiket ápolták — elnémult a panasz az ajkakon. Reménységük világossá tette a sötét börtönt, megmaradt szenvedések, üldözés közepette, viharban, hajótörésben, útat keresett kifelé hálalés dicsérő énekekben azért, hogy méltókká tettek a szenvedésekre.

Ezt látták az emberek — a távolállók, a hitetlenek, csodálattal

látták. A fénynek és melegnek vonzó ereje van — közelebb jöttek. »Látjátok, mennyire szeretik egymást« — tört fel a hóhérok ajkán s gyakran lettek a kínzókból biznyságtévő keresztyének.

Mit látnak nálad az emberek? Keresztyén! Munkádon, hűséged, szereteted által lássák meg, hogy Krisztus lángja ég benned. Beteg, ragyogjon reménységed a szenvedések türelmes viselésében!

Mi a célja a világosságnak? »Dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.« Ha cselekedeteidben a sötét árnyékban meghúzódhatik még a gondolat, hogy téged lássanak és dicsérjenek: oltsd ki gyorsan a lángot! Amilyen gyorsan csak teheted.

Miért Istent illeti meg a dicsőség? Mert Ótőle, a világosság atyjától száll alá minden tökéletes ajándék, egyedül Ó gyujthat benned tüzet. Tőle való a világosság, Tőle a cselekedet, Övé a dicséret és dicsőség. Ez a világító keresztyén élet.

*****

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyujtanak, hogy a véka alá, hanem, hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljkék mindazoknak, akik a házban vannak.

Máté 5:14, 15.

★

Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen. Annakokáért, ha a te egész tested világos, és semmi részében nincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő erejével.

Luk. 11:35, 36.

Az Isten világosság és nincsen Őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

1. Ján. 1:5—7.

Megbékélve.

Súlyos beteget hoztak a kórházba. Azonnal a műtőre vitték, megoperálták. »Már nem lehet megmenteni« — mondta az operáló orvos, — »későn hozták«. Az ápoló diakonissza testvér nagyon szomorúan vette tudomásul. Őt gyermek apja, alig 40 éves. Mit fog csinálni özvegy felesége? Óh, és mi lesz a lelkével? Elkészült-e megállni a szent Isten bírói széke előtt? Megvan-e a menyegzői fehér ruha, amelyet csak az Ur Jézus adhat, ha személyesen kéri az ember?! Egész nap várta az alkalmat, hogy megmondhassa neki, készüljön el a nagy útra és találkozássra a királyok Királyával. De nem nyílt alkalom. A beteg nem gondolt arra, hogy műtét után, ha felébred, még nem biztos a gyógyulás, sőt majdnem biztos a halála.

Eljött az este. Az ápoló testvér meleg szeretettel búcsúzott el tőle. Találkozunk-e reggel, — ez volt a szíve mélyén. Szobájában vacsora várta, de gondolatai újra, meg újra visszaszálltak betegéhez: Mi lesz vele az örökkévalóságban? Nem tesz-e egyszer szemrehányást: miért nem mondtad, hogy mit kell tennem, hogy üdvözüljek? Szinte megrezsent, olyan hangosan csengett fülébe ez az ismert ének: »Óh, ne hagyd fényed kihűyni, mert talán egy perc sem kell, s egy hajó partot nem érve, éppen akkor süllyed el.« Visszasieltett betegéhez. A beteg várta és

örült, hogy visszament. Beszélni kezdett; úgy érzi, itt kell hagynia családját, feleségét, gyermekeit. Mi lesz velük? »Isten gondot visel róluk egész biztosan« — mondja a testvér — »Ő az árvák és özvegyek atyja.« »Rendes, becsületes embernek ismert mindenki, de most úgy érzem, nem tudok megállni Isten szentséges színe előtt. Mit tegyek?« A testvér most már beszélhetett Istennek arról a csodálatos nagy szeretetéről, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Az Ur Jézus azért ontotta ki drága véré, ott a keresztfán, hogy a mi bűneinket lemossa.

Csodálatos percek voltak. A tékozló fiú hazatalált az Atya szívéig. Együtt imádkozott a testvérrel, de ez az imádkozás igazi beszélgetése volt a hazatérő fiúnak mennyei Atyjával. Mintha az ég megnyílt volna, hogy befogadja a fáradt földi vándort.

A beteg állapota testileg mindig gyöngébb volt, de a lelke ki mondhatatlan boldog, békés, nyugodt. Néhány pillanatra elszunnyadt, de boldogságtól ragyogó arcával ébredve kérdezte: »Mi az, micsoda zúgás! Énekelnek!« — mondta és szeme a csillagokon túl nézett. Nemsokára otthon volt az örök hazában.

Hadd ragyogjon hát a lámpa,
Hadd ragyogjon fénye hát,
Sok hajónak bőszi viharban
Megmutatja otthonát.

J. J. d. t.

NAPFÉNYT A SZÍVEDBE!

(Német eredeti után.)

Napfényt a szívedbe, meleg sugarat,
 mely búban, örömben világod marad.
 Ha érzed a fényét sugárzani rád,
 fogadd örömmel, mint a kis virág.
 Napfényes az otthon, napfényes a szív...
 akárhova mennél, napfényt oda vigy!
 Napfényben az élet, legyőzve a baj.
 Ó, tárd ki a szíved a fénynek hamar!

Szeressen a szíved, s fényét, melegét
 szegény tévelygőkre is árassza szét.
 Király lesz a koldus, ha szíve szeret.
 Ez hozza a földre a menny-eget.
 Legyen vele telve a szív, meg a ház!
 Hol szívek szeretnek, ott gond se tanyáz.
 Hol csak szeretet van és vett lakozást,
 ott angyalok szállnak az ablakon át.

Örömteli szívvel járj, mert az öröm,
 hol fény, szeretet van, mindig beköszön.
 Ne távoli tájon, ne messze keresd,
 de zárd a szívedbe, s el ne ereszd.
 Örömteli lélek, örömteli szív
 kísérjen, az élet akárhova hív!
 Kísérjen, az élet akárhova hív
 örömteli lélek, örömteli szív!

Nem vágyol-e arra, hogy ezt megtaláld,
 szolgálva örömmel a mások javát?
 Add élted az Urnak, add néki hamar,
 hogy Ő vezethessen, amint akar.
 Csak úgy adhatsz másnak, ha Tőle veszel,
 ha átformál téged s te mása leszel.
 Ragyogni, örülni, szeretni csupán
 az tud, ki híven megy a Mester után!

Az égő gyertya.

Egy hajós legidősebb fia konfirmált. Késő este apa és fia együtt ültek a hajó fülkéjében. Végre az apa megszólalt: »Menj, gyujts világosságot!« A fiú engedelmesen teljesítette a parancsot s égő lámpával tért vissza. »Most menj fel a fedélzetre s járd körül az égő gyertyával!« A fiú ijedten válaszolta: »Apám, a gyertya biztosan kialudni majd!« »Tedd amit mondtam, a gyertyának nem szabad kialudni.« Az ifjú útrakelt. A fedélzeten friss esti szellő fujt, de ő jól vigyázott a gyertyára s égve vitte vissza az édesapjának. »Fiam«, — felelte az apa, »az Ur Isten a te szívedben is világosságot gyujtott. Jól vigyázz, hogy e világ kísértése, bűne ki ne oltsa. Ehhez tartsd magad! Mert eljön az idő, amikor a neked adott világosságot Isten számonkéri tőled!«

Rávilágítás, keresztülvilágítás.

E világ romlottsága nem volna olyan nagy és mély, ha a hívők villámhárítóként élnének benne. Az a feladatunk, hogy mint főpapok nemcsak magunkért könyörögjünk, hanem zörgessünk, imádságainkban küzdjünk a világért.

A Szentlélek sokakra rávilágít, de keveseket világíthat át, sok jószándék, hatás, benyomás, de kevés az igazi befogadás. Vannak felületes hívők, akik megelégsznek azzal, hogy a bűnből éppen csak kikerüljenek, azután újra beszenyezik magukat, s a hitet kabát gyanánt használják, amelyet rá lehet húzni minden tisztátalanságra, amit újra és újra összegyűjtenek. Ilyeneknél a Szentlélek kitöltetése lehetetlen.

Álljunk az Ur világosságába — még ha az fáj is — s ne nyugodjunk bele olyan könnyen, hogy a test a Lélek ellen tusakodik, hanem segítsünk egymáson. Ehhez azonban az szükséges, hogy állandóan a magasságos élő Isten jelenlétében éljünk s Őt féljük.

Irgalmasok legyetek!

Egy hölgy a vasúti kocsiban kiéhezett, rongyos ruhájú asszony mellé került. »Oszd meg útravalódat ezzel a szegénnyel« — hangzott a Lélek figyelmeztetése. »De olyan rossz kinézésű, Uram« vette ellene. »Tedd meg értertem!« Megtette. A szegény asszony e nem várt szeretetre könnyekkel felelt. »Sokat hallottam már Ön-ről, de még nem ismertem.« A hölgy még Isten Igéjéből olvasott fel s imádkozott a szegénnyel.

Amikor a vonat megállt, az asszony a lépcsőről visszanezett: »Eddig csak hallottam Jézusról, ma találkoztam vele!«

Világosság.

Ha a földön minden lámpát meggyujtanánk s a sok mesterséges világosságtól fényben, ragyogásban úszna ez a világ, a nap fényét fent az égboltozaton mindez nem homályosítaná el, és nem tenné nélkülözhetővé. Bölcsék és tudósok kutatnak fáradhatatlanul az igazság után. De minden küzködésük mellett is csak megközelítik az igazságot. Az igazság, e világ Napja Jézus Krisztus. Az Igéje igazság marad minden időben s átsegít a halálon is. Mint ahogyan valaki mondotta: »Jézus élete a világtörténelemnek új tartalmat adott. Minden nép jövője, élete attól függ, hogy mennyire engedi ezt a világosságot életébe behatolni.«

KÜLMISSZIÓ.

Mandzsukuo és a misszió.

Mandzsukuo nem olyan rég került a japánok uralma alá. Lakossága meglehetősen kevert. Kb. 25 millió kínai, 5 és félmillió mandzsu, 350.000 mongol, 220.000 mohamedán, 600.000 japán, 740.000 koreai, 35.000 orosz és 42.000 államonkívüli, akik többnyire szintén oroszoknak tekinthetők.

Mandzsukuóban feltűnő sok keresztyén templom van, még kis, eldugott helyeken is. Keijonak, a fővárosnak annyi temploma van, mint egy japán városnak sem. A keresztyének száma mégsem nagy. 130.000 protestáns, 137.000 r. katolikus. De a protestánsok nagyon nehezen fogadnak be valakit a rendes egyháztagok sorába a koreaiak megbízhatatlansága miatt. Így a megkereszteltek köre még kerek 240.000 »katechumén« csoportosul, családtagok, templomlátogatók, keresztyén befolyás alatt állók. A protestáns misszióban csaknem kizárólag a presbiteriánusok dolgoznak.

A japánok részéről nem tapasztalható bizalmatlanság a misszióval szemben. A nevelés, oktatás terén a missziói iskola ma még nélkülözhetetlen, mintaképeül szolgál és szabadabban fejti ki tevékenységét, mint magában Japánban.

A gyermekek 40—50 %-ának van csak a népiskolák látogatására lehetősége. Kevés a népiszkola s ott is kötelező még a tandíj. Az iskolák a japánosítást szolgálják, koreai nyelven alig tanítanak, bár a közéletben most is az használatos. A misszió felsőbb iskoláiban koreai a tanítás nyelve, s ez egyes körök számára különösen

vonzóvá teszi ezeket az iskolákat. A keresztyének száma az utóbbi években növekedett. Különben is a keresztyén vallás az egyetlen, amelyik a koreaiak közt gyökeret tudott verni. A sinto és a buddhizmus csak a japánok közt van elterjedve.

Mandzsukuo egyik legnagyobb városa Mukden. 600.000 lakosa közül 1500 a keresztyén. Három nagy templomuk van. A legnagyobbiban vasárnaponként több mint ezren gyűlnek egybe az Ige hallgatására. A bibliaiskolának 70 növendéke van. Skót és ír presbiteriánus, dán evangélikus misszionáriusok dolgoznak Mukdenben testvériesen együtt. A kórházakat, iskolákat közösen tartják fenn. Létesítettek kisdedovókat, nép- és középiskolákat. Kórházuk 200 beteget képes befogadni, s orvosképzés is folyik vele kapcsolatban.

Hessel, Japánban működő német lelkész közli ezeket az adatokat. Különösen a 70 evangélikus dán misszionárius önfeláldozó és önzetlen munkája töltötte el csodálattal, akik »egyedül az Evangéliumot hirdetve, minden politikai vagy kulturális mellécélcélzat nélkül« működnek Mandzsukuóban. Fájdalommal jegyzi meg, hogy a német keresztyénség még nem vette komolyabban a szívére ezt a nagy missziói feladatot. Pedig emberek millióiról van szó.

S a mi magyar keresztyénségünk? Kevesen vagyunk. De ha buzogna bennünk, ha sürgetne a Lélek, nem hagyna bennünket nyugodni ázsiai rokon népeink lelki sötétsége. Nem aludni, nem tétlenkedni hozott minket ide a Kárpátok alá az Isten, hanem megvilágosodni és világosságot vinni, felébredni és másokat ébresztgetni. Felelősek vagyunk. Mandzsukuoért is.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Febr. 1. Máté 11:1—19. I. Móz. 29:1—20. *Máté 10:34—42.* Jézus szavait nem szabad félreértenünk. Neki nem célja az, hogy az emberek között elenségeskedést támasszon, hanem az Ő követésének *következménye*. Jézus tudja, hogy ha valaki Őhöz csatlakozik, annak mindjárt ellenségei támadnak a maga családjában éppen úgy, mint minden külső érintkezésében és viszonyában. S azért figyelmeztet erre bennünket, hogy meg ne ijedjünk és vissza ne riadjunk, ha ez bekövetkezik, hanem tartsunk ki híven mellette. Óriási következménye van annak, ha valaki Jézust követi, s annak is, ha visszautasítja. Az előbbi az élet — az igazi élet, az örökélet — megnyerése, az utóbbi ennek az elvesztése. Lehet-e haboznunk a választásnál?

Febr. 2. Máté 11:20—30. I. Móz. 31:36—54. *Máté 11:1—6.* Még Keresztelő János, Jézus bátor úttörője is megíno, mikor igehirdetése nyomán nem a kívánt eredményt tapasztalja, hanem még a munka folytatásában is teljesen megakadályoztatik, mert Heródes fogságba veteti. Vajjon, csalódott volna, s ez a Jézus mégsem az igazi Messiás, akit vártak? Követeket küld hozzá, s elképzelhetjük, milyen szívszorongva várja a feleletet. S ez a felelet a lehető legmeggyőzőbb. Nem szavakból áll, hanem cselekedetek felmutatásából. A világ ma sem szavakat vár Isten gyermekeitől, hanem életet, amely cselekedetekben nyilvánul meg. S Jézus megígérte az övéinek, hogy aki hisz Őbenne, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket Ő cselekedett. (Ján. 14:12.)

Febr. 3. 12:1—21. I. Móz. 32:1—21. *Máté 11:7—19.* Milyen szeretet nyilvánkozik meg azokban a szavakban, amelyeket Jézus Jánosról mond! Nem botránkozik János kishitűségén, nem mond fölötte ítéletet, hanem a legnagyobb elismeréssel szól róla. Nagy prófétaának nevezi, az újtestamentomi Illyésnek. Milyen másformán szoktunk cselekedni mi emberek! Ha Istennek valamelyik hű szolgája gyarlóságból — mert hiszen ő is csak ember — valami hibát követ el, meglankad, vagy megtéved, milyen hamar készen vagyunk a botránkozással, az ítélettel! Elfeledkezünk előbbi szolgálatairól s csak a mostani hibáját látjuk s nem győzünk erről eleget beszélni. Őh, tanuljunk Jézustól!

Febr. 4. Máté 12:22—37. Jer. 9:22, 23. *Máté 11:20—24.* A kereső, vágyódó, hívő lelkekkel, még ha gyengék és gyarlók is, Jézus mindig gyengéden bánik, s minket is arra tanít. De a büszke, kemény, ellenálló lelkekkel szemben, tud szigorú és kemény is lenni. Tudja, hogy ezeknek már legfőbb jutott hozzá az evangélium hirdetése, annál határozottabban hangzott az föl előtte, annál súlyosabb lesz az ítélet, ha mégis elmulasztja. Tirus, Sidon és Kapernaum büntetése nagyobb lesz, mint Sodomáé és Gomoráé, a mai keresztény világé nagyobb, mint a pogány népeké.

Febr. 5. Máté 20:1—16. I. Kor. 9:24—27. Luk. 10:38—42. Fil. 1:24—2:4. *Máté 11:25—30.* Isten szeretetének mélységét éppen az mutatja, hogy Ő nem emberi mértéket alkalmaz, nem a bölcsék és értelmesek előtt jelenti ki magát, hanem a kicsinyek, egyszerűek, tudatlanok, megfáradtak előtt. De ne higyjük azt, hogy ez igazságtalanság, személyválogatás. Nem, mert aki bölcs és tanult is, az is lehet Isten előtt kicsinynek, tudatlannak, gyermekké, ha megalázza magát s elismeri, hogy bölcsessége és tudománya tulajdonképpen fászló teher mindaddig míg maga akarja hordozni s magára nem veszi a Jézus gyönyörűséges igáját. »Jöjjetek énhozzám *m'ndnyájan*, akik megfáradtok!« S ki nem fászlát ki a földi élet?

Febr. 6. Máté 12:38—40. Zsolt. 57. *Máté 12:1—8.* Jézus küzd az úgynevezett »vallásosság« ellen, amely szabályokba és ceremóniákba akarja szorítani a hitet. A hit élet, az élet megnyilvánulása pedig mindig természetes, sohasem kényszerű. Nem azért lélekzem, nem azért eszem, nem azért iszom, mert valaki ráparancsol, hanem mert ez éleletsükséglet. A vásárnapot se azért ünnepel, mert így szokás, így illik, hanem mert éleletsükséglet számodra, természetes megnyilvánulása Istenben való hitednek és iránta való engedelmességednek. Drága alkalom, amikor különösképpen kielégítheted a hétköznap terhei közt megfáradt lelkedet.

Febr. 7. Máté 13:1—23. I. Móz. 32:22—33. *Máté 12:9—14.* Jézus a szombatnap megtartását sem rideg, betűbe

szedett szabályokhoz köti. Hiába az ünnep külső megtartása, ha a szívben nincs hit és szeretet! S akiben ezek megvannak, nem indítják-e azt arra, hogy segítsen szenvedő embertársán, ha ünnepnap van is? Mi lenne, ha a kórházban az ápolónők magokra hagynák betegeiket, azért, hogy ők templomba mehessenek? S még nagyobb baj, ha valaki azért mulaszt el emberbaráti kötelességet, s mellett még a templomba sem megy el, mert valamely anyagi hasznot akar magának biztosítani!

Febr. 8. Máté 13:24—43. I. Móz. 33. Máté 12:15—21. A szeretet cselekedeteinek nincs nehézségök hangos trombitaszóra, Jézus is csendben vitte véghez őket. De a csendességben annál mélyebbre hatolt: meglátta a rejtett bajokat, a fájó szíveket, a csüggedt lelkeket, amelyeket az emberek olyan ritkán vesznek észre, vagy ha meglátnak is elhaladnak mellettük. Jézus lehajolt a megrepedezett nádhoz s fölgyenesítette, a pislogó gyertyából pedig lánggra lobbantotta. Ki követi példáját?

Febr. 9. Máté 13:44—58. I. Móz. 35: 1—20. Máté 12:22—30. Jézusban bünt még ellenségei sem találhatnak, csakis rágalmakat találhatnak ki ellene. A legszörnyűbb rágalom, hogy az ördöggel van munkaközösségben, de egyúttal a legképtelenebb is. Csak aki szándékosan becsukja a szemét, nem látja ezt. De nem elég, ha egyszerűen csak nem állunk az ilyen rágalmazók közé, hanem meg akarunk maradni az »arany középúton« Jézussal szemben. Se jót, se rosszat nem mondunk róla, hanem félreállunk. Nem! Ő maga mondja: »aki velem nincsen, ellenem van«. Légy vele!

Febr. 10. Máté 14:1—12. I. Móz. 37: 1—36. Máté 12:31—37. Jézusnak ellene szólhat valaki, akinek a szívében a Szentlélek még nem kezdte meg a maga munkáját. Az ilyen ember számára még van remény: beláthatja bűnét és megtérhet. De akinek már világos és határozott tapasztalatai vannak a saját szívében és életében a Lélek munkájáról s aki aztán öntudatosan ellene fordul a Léleknek, az isteni munkát ördöginek mondja, az rettenetes veszedelemben forog. Szíve teljesen megkeményedhetik s bűnbánatra többé nem képes. Oh engedjünk a bennünk munkálkodó Léleknek!

Febr. 11. Máté 14:13—21. Amos 8: 11, 12. Máté 12:38—45. Az írástudók és a farizeusok valóban megkeményítették a szívöket. Nem kishitűségből, vagy lelki gyöngeségből kértek jelt, ami megbocsátható lett volna, hanem azzal a biztos tudattal, hogy ha jelt látnak, sem fogadják el Jézust, hiszen láthatták elég jelét isteni hatalmának és szeretetének. S Jézus reá is mutat egy ezután elkövetkezendő jelre, halálára és feltámadására, de vajjon meg fogja-e az győzni ezeket a konok ellenségeket? Jézus jól tudja, hogy nem, ezekre csak az ítélet vár.

Febr. 12. Luk. 8:4—15. II. Kor. 12: 1—10. János 11:20—27. Fil. 1:12—21. Máté 12:46—50. Jézus családtagjává fogadja azokat, akik Őbenne hisznek, de csakis azokat! Test szerint való rokonainál is az volt a feltétele a hozzátartozásnak, hogy higgyenek Őbenne, mint Isten Fiában. Jól tudjuk, hogy anyja, Mária, hitt Benne, testvérei azonban egyik bibliai hely szerint, kételkedtek. (Ján. 7:5.) Vajjon megtértek-e később? Nem szól róla a Szentírás. Annyi bizonyos, hogy test és vér szerint való kötelekék senki számára sem biztosítják az üdvösséget.

Febr. 13. Máté 14:22—26. Zsolt. 58. Máté 13:1—9. Jézus a magvetésről szól s egyidejűleg veti is a magot. Sokan hallgatják, de vajjon milyen szívvel? Jézus, aki a szívekbe lát, már akkor is látta hallgatói szívében a különböző talajt. Látja ma is, de az igehirdetőknek nem adatott, hogy olyan világosan ismerjék a szíveket, mint Jézus. S ha az Ur, annak biztos tudatában is, hogy hallgatói közt van sok kemény, rögös, tövises talaj, mégis hűségesen szórta a magot, mennyivel inkább megkívánhatja a hűséget s a reménységet is aztoktól, akikre rábizza a magvetés munkáját. »Vesd az igét, ezt a jó magot!«

Febr. 14. Máté 15:1—20. I. Móz. 39: 1—23. Máté 13:10—23. Mennyire ki van fejezve a 15. versben az, hogy ezek a keményszívű emberek magok a bűnösök, hogy szívök megkeményedett. Szemöket behúnyták, fülöket bedugták, hogy ne lássák és ne hallják az igazságot, mikor láthatták és hallhatták volna Jézus személyében. Elzárták a szívöket, mert nem akartak megtérni, míg végül nem is tudtak már megtérni. Mily boldogok, akiknek szemei látnak és fülei hallanak!